II

(Rättsakter som antagits i enlighet med EG- och Euratomfördragen och vars offentliggörande inte är obligatoriskt)

BESLUT

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 10 mars 2009

om det stöd C 5/2000 (f.d. NN 118/97) som Spanien har genomfört till förmån för SNIACE SA, med säte i Torrelavega, Kantabrien, och genom vilket beslut 1999/395/EG ändras

[delgivet med nr K(2009) 1479]

(Endast den spanska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(2009/612/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 88.2 första stycket,

med beaktande av avtalet om upprättandet av Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a,

efter att i enlighet med nämnda artiklar ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig [1], och med beaktande av dessa synpunkter, och

av följande skäl:

1. FÖRFARANDE

(1) Genom en skrivelse av den 17 april 1997 tog kommissionen emot ett klagomål från det österrikiska företaget Lenzing AG, EU:s största tillverkare av viskosfiber, om ett antal stödåtgärder som hade beviljats företagets spanska konkurrent, Sociedad Nacional de Industrias y Aplicaciones de Celulosa Española SA (nedan kallat SNIACE).

(2) Genom en skrivelse av den 7 november 1997 underrättade kommissionen Spanien om sitt beslut att inleda det förfarande som anges i artikel 88.2 i fördraget avseende denna åtgärd.

(3) Genom beslut 1999/395/EG [2] (nedan kallat *beslutet från 1998*), konstaterade kommissionen att de stöd som hade beviljats av lönegarantifonden (Fondo de Garantía Salarial, nedan kallad FOGASA) och socialförsäkringskassan (Tesorería General de la Seguridad Social, nedan kallad TGSS) till förmån för SNIACE, var olagliga och oförenliga med den gemensamma marknaden, eftersom de återbetalningsavtal som hade ingåtts mellan SNIACE och FOGASA och det omläggningsavtal som hade ingåtts mellan SNIACE och TGSS inte uppfyllde marknadsvillkoren då räntesatserna låg under marknadsräntorna. I detta negativa beslut föreskrevs att Spanien skulle återkräva det beviljade stödet från stödmottagaren.

(4) I EG-domstolens dom av den 29 april 1999, i mål C-342/96 *Konungariket Spanien mot Europeiska kommissionen* (nedan kallad *Tubacex*) [3], ansåg domstolen att de avtal om omläggning av skulderna som hade ingåtts med TGSS och FOGASA inte utgjorde statligt stöd eftersom dessa offentliga organ hade agerat som privata borgenärer som försöker att återfå de belopp som de har att utkräva, under förutsättning att räntan är minst samma som den som en privat borgenär [4] skulle ha tillämpat och att återbetalningsavtalet inte skulle ha inneburit att skulderna ökade.

[1] EUT C 275, 16.11.2007, s. 18.

[2] EGT L 149, 16.6.1999, s. 40.

[3] REG 1999, s. I-2459.

[4] Punkt 48 i Tubacexdomen.

(5) Till följd av Tubacexdomen beslutade kommissionen att utvärdera beslutet från 1998, eftersom den ansåg att slutsatserna i domen även skulle kunna tillämpas på SNIACE-fallet. Därför beslutade kommissionen, genom en skrivelse av den 16 februari 2000 till de spanska myndigheterna, att inleda det formella granskningsförfarande ([1]) som anges i artikel 88.2 första stycket i fördraget för att delvis upphäva beslutet från 1998 (nedan kallat *det andra förfarandet*).

(6) Genom en skrivelse av den 21 mars 2000 översände Spanien sina kommentarer till kommissionen om beslutet att inleda det andra förfarandet.

(7) Med beaktande av de formella kommentarer och synpunkter som har lämnats av de spanska myndigheterna och berörda parter efter det att det andra förfarandet inleddes, avslutade kommissionen det formella granskningsförfarandet den 20 september 2000 genom kommissionens beslut 2001/43/EG ([2]) (nedan kallat *beslutet från 2000*) och drog slutsatsen att åtgärderna till förmån för SNIACE inte utgjorde statligt stöd genom tillämpning av Tubacexdomen. Genom beslutet från 2000 ändrades beslutet från 1998 delvis, genom att första stycket i artikel 1 ändrades och att artikel 2 upphävdes.

(8) I beslutet från 2000 ansåg kommissionen att de offentliga borgenärerna, genom att tillämpa den lagstadgade räntesatsen, ville maximera sina möjligheter att återfå de belopp som de har att utkräva utan att göra ekonomiska förluster. Kommissionen ansåg att Spanien ”agerade som en hypotetisk privat borgenär skulle ha agerat i samma position gentemot Snaice.” ([3])

(9) På grundval av beslutet från 2000 väckte företaget Lenzing talan mot beslutet från 2000 vid förstainstansrätten.

(10) Förstainstansrätten ogiltigförklarade i sin dom av den 21 oktober 2004 i mål T-36/99 ([4]) beslutet från 2000, på grund av en uppenbar felaktig bedömning av tillämpningen av kriteriet om den offentliga borgenärens agerande som privat borgenär. EG-domstolen bekräftade förstainstansrättens dom ([5]).

(11) På grund av detta ogiltigförklarande är det andra formella granskningsförfarandet fortfarande inte avslutat.

(12) Genom skrivelser av den 3 december 2004, den 13 maj 2005, den 18 juli 2005 och den 7 augusti 2008, begärde kommissionen kompletterande upplysningar från de spanska myndigheterna. Dessa upplysningar lämnades i skrivelser av den 28 februari 2005, den 4 juli 2005, den 29 september 2005, den 10 september 2008 och den 15 september 2008.

2. BESKRIVNING AV ÅTGÄRDEN

(13) Stödmottagaren är SNIACE, ett företag som grundades 1939. Företaget producerar cellulosa, papper, viskosfiber, syntetfiber och natriumsulfat. SNIACE:s omsättning 2007 uppgick till 15 miljoner euro.

(14) FOGASA och TGSS hade ingått de återbetalningsavtal och omläggningsavtal med SNIACE som beskrivs i punkterna 15–21.

Avtal med FOGASA

(15) FOGASA är ett oberoende organ som lyder under arbetsmarknads- och immigrationsministeriet och finansieras genom sociala avgifter. I enlighet med vad som föreskrivs i artikel 33.1 första stycket i arbetstagarföreskrifterna (*Estatuto de los Trabajadores*) är dess främsta uppgift att utbetala sådana löner till arbetstagarna som inte har betalats på grund av arbetsgivarens insolvens, betalningsinställelse, konkurs eller en konkurrenssituation mellan företagens borgenärer. Enligt artikel 33.4 är FOGASA skyldigt att överta arbetstagarnas rättigheter och föra deras talan för att erhålla återbetalning av de utbetalda beloppen.

(16) I enlighet med kungligt dekret (*Real Decreto*) 505/85 av den 6 mars 1985 ([6]) kan FOGASA ingå återbetalningsavtal angående de utbetalda beloppen för löner och ersättningar till arbetstagarna i syfte att återfå de belopp de har att utkräva. Dessa ska innefatta ränta till gällande lagstadgad räntesats.

(17) FOGASA ingick två återbetalningsavtal med SNIACE den 5 november 1993 och den 31 oktober 1995. I det första fallet var beloppet att utkräva 1 362 708 700 spanska pesetas (ESP) (inklusive ränta) och i det andra 339 459 878 pesetas (inklusive ränta).

(18) Det första avtalet, av den 5 november 1993 (nedan kallat *FOGASA-avtal I*), gällde de belopp som FOGASA hade betalat för löner och ersättningar som SNIACE var skyldigt sin personal. Skulden uppgick till 897 652 759 pesetas, och till detta ska läggas räntor på 465 055 911 pesetas till en räntesats på 10 %, vilket ger ett totalbelopp på 1 362 708 700 pesetas. Skulden var kopplad till en säkerhet i SNIACE:s tillgångar och skulle återbetalas enligt en tidsplan som omförhandlades den 18 mars 1999. I tabellen nedan framgår beloppen i pesetas.

([1]) EGT C 110, 15.4.2000, s. 33.
([2]) EGT L 11, 16.1.2001, s. 46.
([3]) Skäl 30.
([4]) REG 2004, s. II-3597.
([5]) Mål C-525/04, REG 2007, s. I-9947.
([6]) *Boletín Oficial del Estado* (BOE) 92, 17.4.1985, s. 10203.

Tabell 1

FOGASA-avtal I

(ESP)

	Ursprungligt avtal av den 5 november 1993	Omförhandlat avtal av den 18 mars 1999
1994	20 000 000	20 000 000
1995	55 000 000	55 000 000
1996	90 000 000	40 000 000
1997	110 000 000	50 000 000
1998	160 000 000	80 000 000
1999	160 000 000	80 000 000
2000	392 527 956	259 427 000
2001	375 180 746	259 427 000
2002		259 427 000
2003		259 427 000
Totalt	1 362 708 702	1 362 708 000

(19) Det andra avtalet, av den 31 oktober 1995 (nedan kallat *FOGASA-avtal II*), gällde de belopp som FOGASA hade fortsatt att betala efter avtalet av den 5 november 1993 för löner och ersättningar som SNIACE var skyldigt sin personal. Den nya skulden uppgick till 229 424 860 pesetas, och till detta ska läggas räntor på 110 035 018 pesetas till en räntesats på 9 %, vilket ger ett totalbelopp på 339 459 878 pesetas. Skulden var kopplad till en säkerhet i SNIACE:s tillgångar och skulle återbetalas enligt en tidsplan som omförhandlades den 18 mars 1999. I tabellen nedan framgår beloppen i pesetas.

Tabell 2

FOGASA-avtal II

(ESP)

	Ursprungligt avtal av den 31 oktober 1995	Omförhandlat avtal av den 18 mars 1999
1995		5 000 000
1996	20 000 000	10 000 000
1997	20 000 000	10 000 000
1998	20 000 000	10 000 000
1999	30 000 000	20 000 000
2000	30 000 000	20 000 000
2001	30 000 000	20 000 000
2002	40 000 000	50 000 000
2003	149 459 878	156 262 000
Totalt	339 459 878	301 262 000

TGSS

(20) I enlighet med artikel 20 i *Ley general de la Seguridad Social* (allmän lag om social säkerhet) [1] får TGSS bevilja att avgifter som ska betalas till socialförsäkringen får läggas om eller delas upp, liksom tillägg på dessa avgifter. I artikel 27 i samma lag föreskrivs att tillägg för försenade inbetalningar av avgifterna ska läggas till de omlagda skulderna.

(21) Avtalet av den 8 mars 1996, i dess ändrade form genom avtalen av den 7 maj 1996 och den 30 september 1997, gällde omläggning av betalning av skulder på 3 510 387 323 pesetas plus ränta på 615 056 349 pesetas till en räntesats på 7,5 %. Grundbeloppet motsvarade försenade betalningar av avgifter till socialförsäkringen från februari 1991 till februari 1997. Betalningen skulle ske genom 120 månadsbetalningar, och under de två första åren skulle endast räntorna till den lagstadgade räntesatsen på 7,5 % betalas, medan under det tredje till tionde året skulle grundbeloppet betalas samt räntor med en årlig amorteringssats på 5 % (från oktober 1999 till september 2001), med 10 % (från september 2001 till september 2003), 15 % (från oktober 2003 till september 2005) och 20 % (från oktober 2005 till september 2007).

3. SKÄL TILL ATT FÖRFARANDET INLEDDES

(22) I sitt beslut att inleda förfarandet ansåg kommissionen att den granskning som hade gjorts av förstainstansrätten i Tubacexmålet också kunde tillämpas fullt ut på de åtgärder som beslutet från 1998 gällde, och att det därför var lämpligt att delvis återkalla detta beslut och återigen undersöka avtalen mellan SNIACE och de offentliga borgenärerna.

(23) I samband med Tubacexdomen uttryckte kommissionen i själva verket vissa tvivel om de åtgärder som de offentliga borgenärerna hade vidtagit, nämligen

— för det första, om inslag av statligt stöd i de åtgärder som hade ansetts oförenliga i beslutet från 1998 och, i så fall, om detta var förenligt eller ej, och

— för det andra, agerande hos en privat borgenär som befinner sig i en jämförbar situation, vilket kunde ha krävt en räntesats som var högre än den för de offentliga borgenärerna.

[1] BOE 154, 20.6.1994, s. 20658.

4. SYNPUNKTER FRÅN BERÖRDA PARTER

(24) Inga synpunkter har kommit in från berörda parter.

5. KOMMENTARER FRÅN SPANIEN

(25) Genom en skrivelse av den 21 mars 2000 översände de spanska myndigheterna sina kommentarer.

(26) De spanska myndigheterna instämmer inte i kommissionens beslut om att inleda ett formellt granskningsförfarande eftersom de anser att denna undersökning inte behövdes för att delvis upphäva beslutet från 1998.

(27) När det gäller skuldomläggningsavtalet mellan SNIACE och TGSS delar de spanska myndigheterna inte kommissionens åsikt att vid ”förlikningsavtal som rör skuldomläggning av tidigare skulder eller som leder till detta, torde en borgenär rent logiskt försöka få gäldenären att betala en räntesats på fordringarna som är högre än den lagliga räntesatsen och detta som en kompensation för att avstå från indrivning av skulden efter rättsprocess”. Tvärtemot påstår de att till följd av företagets ekonomiska situation liksom kostnader, förseningar och osäkerheten i samband med rättsliga processer, torde förlikningsavtal ofta leda till enighet om en räntesats som är lägre än den lagstadgade räntesatsen.

(28) Sålunda upprepar de spanska myndigheterna sina argument om att beviljandet av uppskov med tillämpningen av lagstadgade räntesatser på ett bättre sätt skyddar socialförsäkringssystemets intressen i samband med skuldindrivning än någon annan form av åtgärd som en privat borgenär skulle kunna ha vidtagit.

(29) Vidare erinrar de spanska myndigheterna om att medan en privat borgenär och gäldenären kan komma överens om vilken räntesats som helst, är socialförsäkringsmyndigheterna bundna av artikel 20 i den allmänna lagen om social säkerhet, där det föreskrivs att den lagliga räntesatsen ska tillämpas i skuldomläggningsavtal.

(30) I sitt beslut om att inleda förfarandet ansåg kommissionen att jämförelsen av avtalsvillkoren med de offentliga borgenärerna i oktober 1996 och villkoren i omläggningsavtalen mellan socialförsäkringen och SNIACE skulle kunna ge ett felaktigt sätt att tillämpa kriteriet om en privat borgenär, som det definieras av EG-domstolen. I detta avseende menade de spanska myndigheterna att offentliga borgenärers omständigheter till följd av den offentliga förvaltningens rättsliga begränsningar inte alls kan jämföras med privata borgenärers. De underströk dock att, trots olikheterna, var villkoren i avtalen dels mellan socialförsäkringen och SNIACE, dels mellan FOGASA och SNIACE, striktare än villkoren i avtalen mellan de privata borgenärerna.

(31) Slutligen upprepade de spanska myndigheterna de kommentarer de hade lämnat i det förfarande som avslutades i och med beslutet från 1998.

6. BEDÖMNING AV ÅTGÄRDERNA

6.1 *OM DET BERÄTTIGADE I ATT INLEDA DET ANDRA FÖRFARANDET*

(32) De spanska myndigheterna vidhåller att det inte var nödvändigt att inleda ett nytt formellt granskningsförfarande för att lösa ärendet och att respekten för berörda parters intressen inte var tillräckligt motiv för att göra det.

(33) Kommissionen anser å sin sida att Tubacexdomen är ett tillräckligt viktigt inslag för att dessa upplysningar skulle meddelas de spanska myndigheterna och berörda parter. I själva verket skulle genom denna dom bedömningskriterierna ändras i enlighet med vad som framhölls i beslutet om att inleda förfarandet av den 7 november 1997.

6.2 *FÖREKOMST AV STATLIGT STÖD I ENLIGHET MED ARTIKEL 87.1 I FÖRDRAGET*

(34) I det andra inledandet av förfarande ställde sig kommissionen frågan om avtalen mellan SNIACE och dess offentliga borgenärer innehöll statligt stöd, och om ja, om dessa skulle kunna förklaras vara förenliga med fördraget.

(35) Tubacexdomen gör att man kan anse att de offentliga åtgärderna genom omläggning av skulderna inte utgör statligt stöd om de uppfyller kriterierna i den domen (se skäl 4).

(36) I domen i mål T-36/99, genom vilken beslutet från 2000 ogiltigförklarades, ogillade förstainstansrätten de skäl som hade gjort att kommissionen hade ansett att TGSS och FOGASA hade agerat som en privat borgenär skulle ha gjort. Därför, och med beaktande av förstainstansrättens dom, är det lämpligt att kontrollera

a) de offentliga borgenärernas situation jämförd med de privata borgenärernas,

b) ställningen hos den privata borgenären *Banco Español de Crédito* (nedan kallad *Banesto*) jämförd med TGSS och FOGASA,

c) möjligheterna att uppbära alla skulderna hos TGSS och FOGASA utan ekonomiska förluster och

d) SNIACE:s räntabilitet och lönsamhet på sikt.

(37) Kriterierna i Tubacexmålet och i förstainstansrättens dom i mål T-36/99 är kumulativa. Så snart det finns minst ett kriterium som inte stämmer med bestämmelserna för offentliga borgenärer bör kommissionen avvisa principen om en privat borgenär.

6.2.1 AVTAL MED FOGASA

(38) Till skillnad från de fakta som låg till grund för Tubacexdomen, ingicks de två avtalen med FOGASA med cirka två års mellanrum och gällde olika skulder. Kommissionen anser att det inte rör sig om ett enda avtal. FOGASA försökte inte heller då det andra avtalet ingicks, att slå ihop avtalen för att få ett enda avtal som omfattade hela skulden. FOGASA slog ihop de två utestående skulderna först genom avtalet av den 18 mars 1999 [1], det vill säga fyra år efter det att det andra avtalet hade ingåtts mellan FOGASA och SNIACE.

(39) I den här bedömningen analyserar kommissionen först FOGASA-avtal I och därefter FOGASA-avtal II, med beaktande av de kriterier som gäller för en privat borgenär.

FOGASA-avtal I

(40) SNIACE och FOGASA ingick ett första skuldomläggningsavtal den 5 november 1993 gällande ett belopp på 1 362 708 700 pesetas (inklusive räntor). Avtalet ingicks efter det att FOGASA hade betalat de löner och ersättningar som SNIACE var skyldigt sin personal.

(41) I sin bedömning måste kommissionen skilja på den tidpunkt då avtalet ingicks (bedömning före avtalet) och den tidpunkt då det genomfördes (bedömning efter avtalet). I själva verket kan det tänkas att man, efter att ha bedömt ett avtal efter dess kännetecken då det ingicks, kommer fram till att detta avtal inte omfattar stöd, och att genomförandet av det, under andra omständigheter än de som man ursprungligen hade förutsett, gör att man ändrar denna sin första uppfattning, och drar slutsatsen att de omfattar stöd.

Bedömning av FOGASA-avtal I då det ingicks

FOGASA:s ställning jämförd med privata borgenärers, bland annat Banesto

(42) Kommissionen konstaterar att i det första skuldomläggningsavtalet med FOGASA av den 5 november 1993, det vill säga nästan åtta månader efter förklaringen om inställning av betalningar som meddelats av domstolen i första instans den 25 mars 1993, vilket innebar att FOGASA blev tvunget att betala SNIACE:s arbetstagare. Vid den tidpunkten kopplade FOGASA avtalet till en säkerhet på SNIACE:s tillgångar för att garantera åtminstone en del av krediten. Den ränta som FOGASA tillämpade var 10 %, i enlighet med den gällande lagstiftningen vid den tidpunkt då avtalet ingicks.

(43) Banesto hade å sin sida år 1987 och 1991, det vill säga ganska långt innan FOGASA-avtal I ingicks, beviljat SNIACE ett par hypotekslån till en ränta på 16 % och 18 % (marknadsvillkoren vid den tidpunkten).

(44) Man kan alltså konstatera att när betalningarna inställdes 1992 hade SNIACE minst två borgenärer: FOGASA, till vilken man var skyldig de löner som SNIACE inte hade kunnat betala till arbetstagarna, och Banesto, för de lån banken hade beviljat och som ännu inte var återbetalda fullt ut.

(45) Då meddelandet om att betalningarna inställdes kom, kunde Banesto ha utövat sina rättigheter som hypoteksinnehavare med förmånsrätt hos SNIACE. Emellertid var det först i enlighet med avtalet av den 26 september 1996, det vill säga tre år efter FOGASA-avtal I som SNIACE, som en delbetalning av sina skulder, till Banesto överlämnade de aktier man hade i företaget Inquitex och mark som ingick i hypoteket.

(46) FOGASA å sin sida var tvunget enligt lag att betala lönerna om betalningarna inställdes. Från den tidpunkt då FOGASA blev tvunget att betala lönerna för SNIACE:s arbetstagare, började man förhandla med den sistnämnda om ett omläggningsavtal för att återfå sitt lån. Det faktum att Banesto inte genomförde sina hypotekslån mot SNIACE visar snarare att FOGASA agerade försiktigt och klokt när de ingick omläggningsavtalet och genom att få garantier efter det att meddelandet om inställda betalningar kom, till skillnad mot den privata borgenären Banesto.

(47) FOGASA och SNIACE avslutade snabbt förhandlingarna som gjorde det möjligt att gratulera parternas beredvillighet att uppnå en vänskaplig lösning.

Möjlighet att återfå de belopp man är skyldig FOGASA utan att lida ekonomisk skada

(48) Efter att ha godtagit SNIACE:s arbetstagares begäran att betala ut de löner och ersättningar man var skyldig dem i enlighet med det rättsliga förfarande i vilket inställningen av betalningarna hade meddelats, slöt FOGASA ett skuldomläggningsavtal om att SNIACE skulle betala tillbaka de aktuella beloppen. FOGASA tillämpade den spanska lagstadgade räntan, det vill säga 10 % vid den tidpunkt då avtalet ingicks.

[1] Skrivelse från FOGASA daterad den 22 augusti 2008, s. 2. Översänd via de spanska myndigheterna.

(49) Kommissionen anser att då FOGASA beviljade SNIACE en omläggning av betalningarna tillämpade man principen i Tubacexdomen: ”…försöker nämligen en borgenär inte att få en vinst på det belopp som han har att utkräva, utan önskar enbart att driva in hela det belopp som han har tillskjutit utan att lida någon ekonomisk skada. I detta syfte kräver han, när han godtar en omläggning av sin fordran i syfte att erhålla återbetalning av denna, ytterligare betalning av ränta för att kompensera den värdeminskning som beloppet utsätts för på grund av omläggningen.” ([1])

Prognos för framtida räntabilitet

(50) Då avtalet ingicks kände FOGASA till den kris som SNIACE genomgick, och det var därför de hade ingripit till förmån för arbetstagarna så att dessa skulle kunna uppbära de löner och ersättningar som SNIACE inte kunde betala dem eftersom de hade inställt betalningarna.

(51) Det stämmer att vid denna tidpunkt var den enda möjliga lönsamhetsplan för SNIACE som FOGASA föreslog en omläggning av skulderna. Emellertid tog verksamheten gradvis fart efter en allvarlig arbetsmarknadskonflikt som företaget genomgick 1992, vilket gav visst hopp om framtida räntabilitet, även om företaget fortfarande befann sig i ett utsatt läge.

(52) Avsaknaden av ett avtal med de privata borgenärerna liksom det faktum att dessa inte hade drivit in skulderna sedan 1993 visar att den väg företaget gett sig in på skulle fungera och att det därför inte var lämpligt att utsätta sig för risken att företaget skulle sluta sin verksamhet.

Slutsats om FOGASA-avtal I

(53) Kommissionen anser att vid den tidpunkt då avtalet ingicks, utgjorde FOGASA-avtal I inte statligt stöd.

Analys av genomförandet av FOGASA-avtal I

(54) Mellan den 5 november 1993 och den 18 mars 1999, då FOGASA ingick ett nytt omläggningsavtal genom vilket förfallodatumet för betalningsfristen förlängdes med två år, hade SNIACE bara betalat tillbaka ungefär 50 % av sin skuld.

De offentliga borgenärernas ställning jämförd med de privata borgenärernas

(55) Innan de verkställde de garantier och hypotek som upprättats i samband med avtalet 1993, föredrog FOGASA att ändra omläggningsavtalet för att maximera möjligheterna att få igen sina lån. Kommissionen konstaterar att Banesto däremot, som en del av betalningen av SNIACE:s skuld, tog emot mark som tillhörde företaget, samt de aktier som SNIACE innehade i företaget Inquitex.

(56) Kommissionen konstaterar att FOGASA:s agerande inte kan jämföras med Banestos, då den sistnämnda försökte skydda en del av sitt lån genom avtalet från 1996, till skillnad från FOGASA, som på något sätt försökte få tillbaka sitt lån i enlighet med avtalet med SNIACE.

Möjlighet att återfå de belopp man är skyldig FOGASA utan att lida ekonomisk skada

(57) Kommissionen påpekar att då avtalet omförhandlades begärde FOGASA inte att någon extra ränta skulle betalas, eftersom totalbeloppet som skulle betalas var detsamma, fastän förfallodatumet hade flyttats fram två år ([2]). Därför anser kommissionen att det spanska argumentet ([3]) att man ville skydda sin investering från minskning av penningvärdet ska avvisas.

Prognos för framtida räntabilitet

(58) Kommissionen visar genom tabell 3 att då avtalet ingicks den 18 mars 1999 (som ändrade avtalet av den 5 november 1993), hade företaget ökande skulder, upprepade förluster och ett negativt eget kapital, vilket väckte tvivel om möjligheterna att inkassera skulden.

([1]) Punkt 32.

([2]) Skrivelse från de spanska myndigheterna av den 4 juli 2005, bilaga I.

([3]) Skrivelse från de spanska myndigheterna av den 21 mars 2000: Den ränta som tillämpas som en följd av omläggningen skyddar borgenären från den skada som han kan tänkas lida på grund av minskningen av penningvärdet över tiden.

Tabell 3

(miljoner EUR)

	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
Försäljning	69,3	43,0	4,8	39,3	65,9	34,5	33,6	56,6	57,5	82,0
Resultat	– 24,8	– 27,9	– 22,8	– 10,7	0,9	– 11,7	– 3,0	– 9,6	– 7,4	1,7
Kassaflöde	– 15,3	– 19,8	– 20,0	– 6,0	6,4	– 8,8	2,2	– 2,2	– 0,6	8,7
Totala skulder	84,1	82,8	95,4	112,6	116,5	108,2	104,9	106,1	112,8	121,8

(59) Även om det stämmer att företaget hade ett resultat som var något positivt 1995 måste det konstateras att företagets finansiella situation tydde på att prognoserna för räntabilitet var osäkra.

Slutsats om genomförandet av FOGASA-avtal I

(60) Kommissionen har dragit slutsatsen att FOGASA inte agerade så som en privat borgenär skulle ha agerat

a) då man inte försökte att få vissa tillgångar som man fick rättigheter till i samband med avtalet från 1993 som delbetalning av skulden,

b) på grund av de osäkra prognoserna om räntabilitet som berodde på en fortsatt försämring av den finansiella situationen,

c) då man inte begärde att en ytterligare ränta skulle betalas då omläggningsavtalet förhandlades 1999 och inte tillämpade dröjsmålsräntor på de belopp som inte hade betalats i enlighet med avtalet.

FOGASA-avtal II

(61) SNIACE och FOGASA ingick ett andra skuldomläggningsavtal den 31 oktober 1995 gällande ett belopp på 339 459 878 pesetas (inklusive räntor). Avtalet ingicks efter det att FOGASA åter hade betalat de löner och ersättningar som SNIACE var skyldigt sin personal.

De offentliga borgenärernas situation jämförd med de privata borgenärernas

(62) På samma sätt som i samband med genomförandet av FOGASA-avtal I, anser kommissionen att FOGASA:s agerande inte kan jämföras med Banestos, som genom att verkställa avtalet från 1996 försökte skydda en del av sitt lån, medan FOGASA, som bara hade fått tillbaka en del av skulden som var föremål för avtalet från 1993, ingick ett nytt avtal 1995, gällande nya skulder.

Möjlighet att återfå de belopp man är skyldig FOGASA utan att lida ekonomisk skada

(63) Detta nya avtal ingicks trots att

i) avtalet av den 5 november 1993 inte hade respekterats,

ii) avtalet gällde nya skulder som hade tecknats med FOGASA, som återigen hade uppfyllt SNIACE:s arbetstagares begäran angående betalning av deras löner, och

iii) man kände till SNIACE:s finansiella svaghet, då företaget var i kris på grund av upprepade förluster under flera år, hade negativt eget kapital och en betydande skuld vilket framgår av tabellen i skäl 58.

(64) Det kan också tilläggas att det är tydligt att FOGASA inte övervägde möjligheten att driva in skulden genom att verkställa hypoteket som var ställt för den. Det är sant att en indrivning hade kunnat orsaka att företaget stängdes, men det råder inte minsta tvivel om att genom likvidationen av SNIACE, hade FOGASA kunnat få tillbaka hela eller en del av skulden efter det att företaget hade lagt ned sin verksamhet.

(65) I denna fråga påpekar kommissionen att de spanska myndigheterna vid flera tillfällen har svarat att en beräkning av företagets värde, vilket skulle ha gjort det möjligt att beräkna vilket belopp som skulle kunna uppbäras, var omöjlig, och att värdet på företagets tillgångar hursomhelst skulle ha minskat drastiskt vid en likvidation ([1]). Det är tydligt att FOGASA därför avvisade tanken på likvidation av SNIACE och istället valde lösningen att lägga om skulderna.

([1]) Skrivelse från de spanska myndigheterna av den 4 juli 2005. ”Varken FOGASA eller [TGSS] har tillräckliga uppgifter för att kunna värdera företagets tillgångar vid den tidpunkten.”

(66) De spanska myndigheterna lade i sitt svar av den 29 september 2005 till att ”om [FOGASA] vid den tidpunkten hade nekat att upprätta ett avtal om återkrav utan att motivera detta nekande, skulle företaget kraftigt överträda den lagstiftning som gäller för det och agera godtyckligt”. Kommissionen drar slutsatsen från de spanska myndigheternas utsaga att FOGASA inte försökte berättiga ett möjligt avvisande av omläggningen av skulden. För de spanska myndigheterna är bara det faktum att man försökte uppbära hela skulden, även genom en nedläggning av SNIACE, otillräckligt ([1]).

Slutsatser om FOGASA-avtal II

(67) Kommissionen har dragit slutsatsen att FOGASA inte agerade så som en privat borgenär skulle ha agerat

a) genom att inte kräva att skulderna som omfattades av avtalet från 1993 skulle betalas i enlighet med den tidtabell som fastställdes i det avtalet,

b) på grund av de osäkra prognoserna om räntabilitet som berodde på en fortsatt försämring av den finansiella situationen,

c) genom att ingå ett nytt avtal som gällde nya skulder.

6.2.2 TGSS-AVTALET

(68) Som nämns i skäl 21, ingick TGSS ett avtal med SNIACE den 8 mars 1996 med SNIACE. Detta avtal ändrades den 7 maj 1996 och den 30 september 1997. Trots att avtalet ingicks ungefär 18 månader efter det första avtalet, gällde det slutliga avtalet samma skulder. Därför anser kommissionen att det rör sig om ett avtal som har ändrats flera gånger.

De offentliga borgenärernas ställning jämförd med de privata borgenärernas

(69) Den 8 mars 1996, då det första avtalet mellan TGSS och SNIACE ingicks, och också då det ändrades för första gången, den 7 maj 1996, hade de privata borgenärerna ännu inte uppnått ett avtal. Det är först vid den tidpunkt då avtalet ändrades för andra gången, det vill säga den 30 september 1997, som man kan jämföra TGSS ställning med de privata borgenärernas ställning.

(70) Det kan erkännas att i detta skede gick TGSS längre än de privata borgenärerna då de ingick ett avtal som syftade till att maximera möjligheterna för dem att återfå sina lån.

Möjlighet att återfå de belopp TGSS har att utkräva utan att lida ekonomisk skada

(71) I enlighet med den spanska lagstiftningen kan TGSS ingå skuldomläggningsavtal under förutsättning att den ränta som tillämpas är den som är lagstadgad vid den tidpunkt då avtalet ingås.

(72) På det sättet försökte TGSS att skydda sina lån, utan att lida ekonomisk skada, genom att följa Tubacexdomen.

Prognoser för företagets räntabilitet

(73) Vid den tidpunkt då avtalet ingicks, var SNIACE ett företag i kris på grund av sina upprepade förluster sedan flera år tillbaka, negativt eget kapital och betydande skulder (se skäl 63 iii).

(74) Dessutom kunde inte de spanska myndigheterna ge ett positivt svar på kommissionens begäran (skrivelse av den 7 augusti 2008, D/53117), om att de skulle översända mötesprotokollen från mötena mellan TGSS och SNIACE 1994 ([2]). Om kommissionen hade haft tillgång till dessa handlingar hade den kunnat få kännedom om omständigheterna i förhandlingarna och kunnat bedöma TGSS åsikt vad gäller de verkliga möjligheterna för SNIACE att klara av sina åtaganden, både tidigare och framtida. I sitt svar av den 10 september 2008 meddelade de spanska myndigheterna att de inte förfogade över några sådana dokument.

(75) Det är alltså tydligt att TGSS kände till SNIACE:s ekonomiska situation, särskilt vad gällde att det inte hade uppfyllt sina skyldigheter gentemot FOGASA. Eftersom avtalet ingicks 1996 skulle TGSS, med hjälp av företagets bokföring, ha kunnat få reda på att SNIACE bara delvis hade respekterat avtalet från 1993 och att det dessutom hade ingått ett nytt avtal med FOGASA 1995 (det vill säga cirka 6 månader före avtalet med TGSS), om nya skulder.

Slutsats om TGSS-avtalet

(76) Kommissionen har dragit slutsatsen att TGSS inte agerade så som en privat borgenär skulle ha agerat

([1]) Skrivelse från de spanska myndigheterna av den 29 september 2005.

([2]) De spanska myndigheterna meddelade kommissionen att flera möten hade ägt rum mellan SNIACE och TGSS (skrivelse av den 28 februari 2005 som svar på kommissionens skrivelse av den 3 december 2004.)

a) eftersom SNIACE bara delvis betalade sitt lån till en annan offentlig borgenär (FOGASA) och denna borgenär hade dessutom godkänt en kumulering av skulder och

b) på grund av de osäkra prognoserna om avkastning som berodde på en fortsatt försämring av den finansiella situationen.

6.2.3 SLUTSATSER OM FÖREKOMST AV STÖD

(77) Kommissionen anser att endast den åtgärd som ledde till avtalet av den 5 november 1993 mellan FOGASA och SNIACE kan anses uppfylla kriteriet om en privat borgenär. Denna åtgärd gav följaktligen inte någon fördel till SNIACE.

(78) Mot bakgrund av vad som sägs ovan anser kommissionen däremot att genomförandet av FOGASA-avtal I, i dess ändrade form av den 18 mars 1999, FOGASA-avtal II och TGSS-avtalet ger fördelar till SNIACE i den mening som avses i artikel 87.1 i fördraget. Dessa åtgärder gav fördelar åt SNIACE genom att de gjorde det möjligt för företaget att lägga om sina rättsliga skyldigheter angående betalningen av avgifterna till socialförsäkringskassan och de skulder hos FOGASA som SNIACE normalt skulle ha behövt betala om dessa borgenärer hade varit privata.

(79) Angående övriga kriterier anser kommissionen för det första att åtgärderna finansierades genom statliga åtgärder, eftersom både FOGASA och TGSS är offentliga organ vars medel kommer från obligatoriska avgifter.

(80) För det andra är åtgärderna selektiva, eftersom de endast gäller SNIACE.

(81) För det tredje präglas de marknader där SNIACE är verksamt i stor utsträckning av handel mellan medlemsstaterna. SNIACE marknadsför en del av sin produktion i Europa, och där ställs företag inför konkurrens från andra företag. Därför kan det stöd som har beviljats SNIACE påverka handeln mellan medlemsstaterna. På samma sätt kan dessa åtgärder snedvrida konkurrensen mellan tillverkare av textilprodukter.

(82) Följaktligen anser kommissionen att åtgärderna i samband med genomförandet av FOGASA-avtal I, FOGASA-avtal II och TGSS-avtalet utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 i fördraget.

6.3 *GRANSKNING AV STÖDENS FÖRENLIGHET MED DEN GEMENSAMMA MARKNADEN*

(83) Huruvida åtgärderna som utgör statligt stöd är förenliga med artikel 87.1 i fördraget ska granskas utifrån de undantag som anges i artikel 87.2 och 87.3.

(84) De undantag som anges i artikel 87.2 och 87.3 b, d och e är inte tillämpliga eftersom åtgärderna inte är avsedda att främja viktiga projekt av gemensamt europeiskt intresse, att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi, eller att främja kultur och bevara kulturarvet. Det är inte heller fråga om stöd av annat slag i enlighet med vad rådet på förslag från kommissionen kan komma att bestämma genom beslut med kvalificerad majoritet.

(85) Därför ska undantagen granskas utifrån utvecklingen i vissa regioner eller näringsverksamheter i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 87.3 a och c.

(86) Då det gäller stöd för att främja utvecklingen i vissa näringsverksamheter, och med tanke på åtgärdernas natur, är de enda relevanta kriterierna de som rör stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter.

(87) Eftersom det rör sig om stöd som är avsedda att främja utvecklingen i vissa regioner noterar kommissionen att den region där SNIACE har sitt säte sedan september 1995 kan anses som en region som omfattas av regionalstöd i enlighet med artikel 87.3 a, och före detta datum, av regionalstöd i enlighet med artikel 87.3 c.

(88) Följaktligen måste kommissionen granska åtgärderna utifrån gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter och riktlinjerna för statligt stöd för regionala ändamål. I enlighet med kommissionens tillkännagivande om vilka regler som är tillämpliga för att avgöra om ett statligt stöd är olagligt ([1]), ska stödet bedömas enligt de bestämmelser som gällde när stödet beviljades.

Undsättnings- och omstruktureringsstöd till företag i svårigheter

(89) Det råder inget tvivel om att från och med då den åttonde rapporten om konkurrenspolitiken 1979 och de riktlinjer som följde på den offentliggjordes, kräver kommissionen en omstruktureringsplan som gör det möjligt att återställa företagets lönsamhet ([2]).

([1]) EGT C 119, 22.5.2002, s. 22.

([2]) Punkt 227 i Europeiska kommissionens åttonde konkurrensrapport 1979. Punkt 3.2.2 i i Gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter (EGT C 368, 31.12.1994, s. 12). Punkt 31 i Gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter (EGT C 288, 9.10.1999, s. 2). Punkt 34 i Gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter (EGT C 244, 1.10.2004, s. 2).

(90) I det aktuella fallet har de spanska myndigheterna inte vid något tillfälle hävdat att åtgärderna gällde undsättnings- och omstruktureringsstöd. De har inte heller försökt visa att det var fråga om en omstruktureringsplan enligt de bestämmelser som gällde då stödet beviljades. En sådan plan ska bland annat innehålla interna omstruktureringsåtgärder och utjämningsåtgärder, enligt kraven i den åttonde konkurrensrapporten 1979 (punkterna 227 och 228) och de riktlinjer som antogs från 1994 ([1]). Avsaknaden av omstruktureringsplan bekräftar det faktum att det enda syftet med stödet var att upprätthålla företagets verksamhet utan några krav på att det skulle omstruktureras.

(91) Rörande lönsamhetsplanen som det sökande företaget lade fram för kommissionen innan det formella granskningsförfarandet inleddes, svarar de spanska myndigheterna endast (i sin skrivelse av den 30 juni 1997, som svar på kommissionens skrivelse av den 16 maj 1997) att slutsatserna från experten: ”att SNIACE:s lönsamhet endast kan säkerställas genom att företaget får bidrag som gör det möjligt för det att inleda investeringsprojekt och omförhandla skulden” var en rent personlig åsikt, som hade getts på ett privat kontor ([2]).

(92) Eftersom en omstruktureringsplan saknas är de åtgärder som hade antagits rörande FOGASA-avtal II och TGSS-avtalet samt genomförandet av FOGASA-avtal I inte berättigade på grundval av Europeiska kommissionens åttonde konkurrensrapport 1979 eller gemenskapens riktlinjer om undsättnings- och omstruktureringsstöd av 1994, 1999 och 2004.

Regionalstöd

(93) Vad gäller undantagen som anges i artikel 87.3 a och c om stöd som är avsedda att främja utvecklingen i vissa regioner, noterar kommissionen att den region där SNIACE har sitt säte sedan september 1995 kan anses som en region som omfattas av regionalstöd i enlighet med artikel 87.3 a och, före detta datum, av regionalstöd i enlighet med artikel 87.3 c.

(94) Emellertid saknar det stöd som beviljats SNIACE de kännetecken som är nödvändiga för att underlätta utvecklingen i vissa ekonomiska regioner i enlighet med nämnda artikel, då de beviljades som driftsstöd, det vill säga utan att de omfattades av några villkor om investeringar eller skapande av arbetstillfällen.

(95) Från och med 1979 ([3]) tillåter kommissionen endast stöd som inte är kopplade till en nyinvestering eller skapande av arbetstillfällen i regioner som kan få regionalstöd om medlemsstaten kan visa att det finns nackdelar och har beräknat dessa, vilket inte har skett i detta fall.

(96) Följaktligen kan de åtgärder som antogs i samband med FOGASA-avtal II och TGSS-avtalet samt genomförandet av FOGASA-avtal I inte berättigas på grundval av kommissionens meddelande från 1979 eller riktlinjerna för statligt stöd för regionala ändamål av 1998.

Stöd till syntetfibersektorn

(97) Rörande de bestämmelser om syntetfibersektorn som gällde då avtalen ingicks ([4]) anser kommissionen att det enda stöd som skulle kunna vara aktuellt är investeringsstöd. De aktuella åtgärderna har dock inga av de drag som kännetecknar investeringsstöd. De åtgärder som antogs i samband med FOGASA-avtal II och TGSS-avtalet samt genomförandet av FOGASA-avtal I är inte berättigade på grundval av riktlinjerna från 1992 och 1996.

Slutsats om stödens förenlighet med den gemensamma marknaden

(98) Kommissionen anser att tillämpningsbestämmelserna i FOGASA-avtal I, i dess ändrade form av den 18 mars 1999, samt ingåendet av FOGASA-avtal II och TGSS-avtalet inte kan anses vara förenliga med den gemensamma marknaden.

7. FÖRFARANDE FÖR ATT ÅTERKRÄVA OLAGLIGT STÖD

(99) Eftersom kommissionen anser att genomförandet av FOGASA-avtal I, i dess ändrade form av den 18 mars 1999, samt FOGASA-avtal II och TGSS-avtalet är oförenliga med fördraget, ska stödmottagaren lämna tillbaka de utbetalda beloppen.

(100) Hur återkravet av de olagliga stöden går till framgår av kommissionens meddelande ”Effektivare verkställande av kommissionsbeslut som ålägger medlemsstater att återkräva olagligt och oförenligt statligt stöd” (nedan kallat *meddelandet från 2007*) ([5]). Enligt framförallt domstolens rättspraxis, men också punkt 37 i meddelandet från 2007, anges det att kommissionen inte måste fastställa det exakta belopp som ska återbetalas. Dock ska beslutet innehålla uppgifter som gör det möjligt för medlemsstaten att fastställa beloppet.

([1]) Se punkt 3.2.2 i i riktlinjerna från 1994 där det sägs att stödet måste således knytas till en genomförbar omstruktureringsplan som medlemsstaten förbinder sig att följa.

([2]) Skrivelse från de spanska myndigheterna, översänd via fax den 30 juni 1997, s. 2.

([3]) Punkt 4 andra stycket i kommissionens meddelande om regionalstöd (EGT C 31, 3.2.1979, s. 9) (ej översatt till svenska. Punkt 4.15 i riktlinjerna för statligt stöd för regionala ändamål (EGT C 74, 10.3.1998, s. 9).

([4]) EGT C 346, 30.12.1992, s. 2, och EGT C 94, 30.3.1996, s. 11.

([5]) EUT C 272, 15.11.2007, s. 4.

(101) I kommissionens förordning (EG) nr 794/2004 [1] om genomförande av rådets förordning (EG) nr 659/1999 [2] föreskrivs att det stöd som ska återkrävas enligt ett beslut om återkrav ska innefatta ränta med en lämplig räntesats som fastställs av kommissionen. Räntan ska betalas från det datum då det olagliga stödet stod till stödmottagarens förfogande till det datum då det har återbetalats. Räntan ska kapitaliseras fram till den dag då stödet har återbetalats.

(102) Emellertid har domstolen i sin dom av den 11 december 2008 i mål C-295/07 *Europeiska kommissionen mot Département du Loiret och Scott SA* [3], bekräftat att metoden för att nuvärdesberäkna ett otillåtet stöd utgör en materiell och inte en processuell fråga [4]. Beslutet från 2000 och beslutet att inleda det andra förfarandet antogs båda långt före förordning (EG) nr 794/2004.

(103) Följaktligen anser kommissionen att metoden för att beräkna återbetalningen av det otillåtna stödet ska vara den som gällde då det annullerade beslutet fattades, och därför ska medlemsstaten tillämpa metoden med enkel ränta för att beräkna det belopp som ska återbetalas.

(104) I det aktuella fallet skiljer kommissionen, å ena sidan, på det delvisa genomförandet av FOGASA-avtal I och, å andra sidan, de oförenliga stöden i FOGASA-avtal II och TGSS-avtalet.

FOGASA-avtal I

(105) Som anges i skäl 77 anser kommissionen att avtalet mellan FOGASA och SNIACE av den 5 november 1993 uppfyller kriteriet om en privat borgenär och därför inte utgör statligt stöd.

(106) Däremot anser kommissionen, eftersom detta avtal endast följdes till en del, att FOGASA-avtal I, i dess ändrade form av den 18 mars 1999, utgör ett oförenligt och olagligt stöd som bör återkrävas. De oförenliga inslagen gäller dels de obetalda beloppen i enlighet med avtalet fram till den 18 mars 1999, dels återstoden av stödet från det datumet.

(107) Det stöd som ska återkrävas ska inkludera ränta som beräknas enligt metoden med enkel ränta (se skäl 101). De belopp som hade återbetalats i enlighet med FOGASA-avtal I innan det sågs över, även om räntan var lägre än kommissionens referensränta, utgör inte statligt stöd och behöver därför inte återkrävas. De betalningar som har gjorts förutom de belopp som har återbetalats i enlighet med avtalen kan dras bort från de belopp som ska återkrävas som olagligt och oförenligt stöd.

FOGASA-avtal II och TGSS-avtalet

(108) Som har nämnts tidigare anser kommissionen att Spanien beviljade olagligt stöd i form av ett återbetalningsavtal som ingicks med FOGASA den 30 oktober 1995, och ett omläggningsavtal som ingicks med TGSS den 8 mars 1996, i strid med artikel 88.3 i fördraget, och att detta stöd är oförenligt med den gemensamma marknaden och EES-avtalet.

(109) Eftersom dessa stöd är olagliga och oförenliga bör de återbetalas helt och deras ekonomiska följder annulleras. De belopp som ska återkrävas motsvarar hela skulden enligt FOGASA-avtal II och TGSS-avtalet. Till detta ska läggas de enkla räntorna som beräknats med hjälp av kommissionens referensränta. De betalningar som har gjorts kan dras bort från de belopp som ska återkrävas.

8. SLUTSATSER

(110) Med beaktande av ovanstående ändras därför beslut 1999/395/EG.

(111) Det första återbetalningsavtalet mellan FOGASA och SNIACE utgör inte statligt stöd.

(112) Däremot visar den nya granskningen av återbetalningsavtalet med FOGASA av den 3 november 1993, återbetalningsavtalet med FOGASA av den 30 oktober 1995 och omläggningsavtalen med TGSS att Spanien beviljade olagligt stöd i strid med artikel 88.3 i fördraget, och att detta stöd är oförenligt med den gemensamma marknaden och EES-avtalet.

(113) Eftersom det beviljade stödet är olagligt och oförenligt med den gemensamma marknaden bör det återbetalas i enlighet med förordning (EG) nr 659/1999 och dess ekonomiska följder annulleras.

[1] EUT L 140, 30.4.2004, s. 1.
[2] EGT L 83, 27.3.1999, s. 1.
[3] Ännu ej offentliggjord.
[4] Punkt 83.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Beslut 1999/395/EG ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 1 ska ändras på följande sätt:

a) Första stycket ska ersättas med följande:

”Avtalet av den 5 november 1993 mellan företaget *Sociedad Nacional de Industrias y Aplicaciones de Celulosa Española SA* (SNIACE) och lönegarantifonden *Fondo de Garantía Salarial* (FOGASA) utgjorde inte, vid den tidpunkt då det ingicks, statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 i EG-fördraget.”

b) Följande stycke ska föras in efter första stycket:

”Följande statliga stöd som Spanien har genomfört till förmån för SNIACE är oförenliga med den gemensamma marknaden:

a) Omläggningsavtalet av den 8 mars 1996 (ändrat genom av avtalet av den 7 maj 1996 och senare av avtalet av den 30 september 1997) mellan SNIACE och *Tesorería General de la Seguridad Social.*

b) Genomförandet av avtalet av den 5 november 1993 mellan SNIACE och FOGASA.

c) Avtalet av den 31 oktober 1995 mellan SNIACE och FOGASA.”

2. Artiklarna 2 och 3 ska ersättas med följande:

”Artikel 2

1. Spanien ska återkräva det stöd som avses i artikel 1 andra stycket från mottagaren.

2. De belopp som ska återkrävas ska innefatta ränta som löper från den dag då stödet stod till stödmottagarens förfogande till den dag då det var återbetalat.

3. Återkravet av det stöd som avses i artikel 1 andra stycket ska verkställas omedelbart och effektivt.

4. Spanien ska se till att detta beslut verkställs inom fyra månader från delgivningen av beslutet.

Artikel 3

1. Senast två månader efter meddelandet av detta beslut ska Spanien lämna följande upplysningar till kommissionen:

a) Det sammanlagda belopp (stödbelopp och ränta) som ska återkrävas från stödmottagaren.

b) En detaljerad beskrivning av de åtgärder som redan har vidtagits och de åtgärder som Spanien planerar att vidta för att följa beslutet.

c) Handlingar som visar att stödmottagaren har delgivits återkravet.

2. Spanien ska underrätta kommissionen om de framsteg som görs när det gäller de nationella åtgärder som vidtas för genomförandet av detta beslut till dess att det stöd som anges i artikel 1 andra stycket har återbetalats. På kommissionens begäran ska Spanien omedelbart överlämna all information om vilka åtgärder som har vidtagits och som planeras för att följa beslutet. Spanien ska också lämna detaljerade upplysningar om vilka stödbelopp och räntor som redan har återkrävts från stödmottagaren.”

Artikel 2

Detta beslut riktar sig till Konungariket Spanien.

Utfärdat i Bryssel den 10 mars 2009.

På kommissionens vägnar

Neelie KROES

Ledamot av kommissionen